

dvigniti duha urbanim literatom in njihovi zatohli samopodobi o svetovljanstvu – eden najbolj jasnih odgovorov je bil ob najinem ognju, sredi tiste praznine, le na videz negostoljubne odprtosti. Brala sva torej, drug drugemu in sebi, povsem dovolj, tudi za to je naša žlahtna dvojina: besede so se mešale s sneženjem, s poki gorečega lesa in zadovoljnim poslušanjem dvoje do smrti pobratenih usod. Tu in tam se je pod krpico suhega razlezla barva natisnjenih črk, toda aplavz izbranega poslušalca je imel v sebi vse odtenke strinjanja. Ko se je ogenj že zoževal na kadeče se ogorke, sva ga prepustila usodi samote, s katero bo do prve poplave nemo pričal o nekem znova potrjenem prijateljstvu.

Še nekaj ovinkov okrog stoječih voda in morala sva izbrati cesto, raven asfaltni trak na varno pridvignjenem nasipu. Na sredi ga je prelamljal most čez Unico; njen tok je bil večinoma skrit pod motnimi blazinami narslih voda, tu pa je lezla s počasno vztrajnostjo ter se rahlo zvijala okrog debel in glav grmičja, ki poleti okvirjajo njeno strugo. Voda je grizljala travnike, njive, poti, obronke, in če sva lahko sodila po naplavinah, se je ob največji polnosti ustavljala tik pod najnižjimi hišami. Laze, kmečka vas na korenu nekakšnega polotoka, ki se s svojimi vzpetinami do polovice zajeda v ravnico Planinskega polja, nama je prišla naproti s tihotnostjo delovnega dne, torej le tu in tam s truščem osamljenega traktorja; obšla sva jo na brežinski pomol, poln razgibanih travnikov, njiv in zaplat gozda. Premagovanje strmin je bilo tega dne nekaj skrajno nenavadnega in noge so brcale v ovire, kot da ne bi bile doma v hribih. Toda razgled je bil kljub plitkosti neba razkošen. Razlitja vode s svojimi drevesnimi

otoki, struga razobličene reke s svojo čistejšo in temnejšo barvo, ki jo je kot biljardno kroglo metalo od enega nabrežja doline k drugemu, gozdovi, čakajoči, da se odpro lopute pomladi, zelo visoko, tik pod snežnimi trebui neba, pa klinasta jata žerjavov. Legla sva v travo in tudi ta počitek, poln šaljivega govorjenja, brezčasja in nedoločnega nemira, je pomenil najtesnejšo bližino svobode. Nato sva se sprehodila po topi britvi hriba, presekala vas Jakovico, mirujočo v dremotnem popoldnevu toplih hiš, se spet spustila do jezerskih vijug – in se znašla pred vprašanjem z nepredvidenimi posledicami.

Kako ga je zgrabilo, da bi se lotila gradnje splava. Les? Ne vidiš gozda, tudi tukajšnji kmetje sekajo, zagotovo je kje kakšna vlaka s kupom hlodov ob vznožju. Vrvi, žebliji, orodje? Srobot lahko menda reževa tudi z žepnim nožem. Pa vesel nimava? A je to sploh kakšen problem, pri vseh teh naplavinah!? »Ne obupuj nad človekom, daj mu priložnost!« sem do zdaj večkrat slišal kot videl; ničesar nisem več spraševal, že tisto prej je bilo bolj zaradi lepšega, da s praktične plati osvetlim obličje sanjača. Težave so ponudbe dobrih duhov, da v njih preizkusimo svojo naravno osmišljenost in jih tako spremenimo v izziv in veselje. Tako je namreč bilo: tudi cesta, ki naj bi naju pripeljala na drugo stran podolja, kjer sva hotela pokukati v požiralnike in katero od mnogih jam, se je končala v vodi. Kako torej čez, po žicah daljnovoda ali s cevko iz ločja v ustih v hrbtnem slogu tik pod gladino? Se bova odrekla začrtani smeri in se vrnila po isti poti, ali bova hitela daleč naokrog, da si do večera zbijeva noge v zadnjici? Torej splav?

(se nadaljuje)

Večer v gorah

Veronika Viltušnik

*V hladnem vetru hodim čez vrhove,
nevidna sila varuje me kot mati,
svoj mir želim si tukaj poiskati,
sonca žarek – lepoto njega
Želim si tu ostati.*

*Z gore v goro vodi me stezica,
nad prepadi varujejo me klini – jeklenica,
zahaja sonce –
v daljavi vidi zarje se svetloba.*

*Mrak večera pokriva vso naravo,
mir – počitek kraljuje nad dobrovo,
skala v rosi se umiva,
v hladu večera vse počiva.*

**Na starih gorskih čevljih
vam bomo ugodno
naredili nov
Vibram podplat.**

**Popravilo čevljev,
Ivan Pucelj s.p.,
Slovenska 30, Ljubljana –
V Knafljevem prehodu!
Tel.: 041-325-432**